

Bord uden nærmere Oplysning om, hvorfra Indtægterne skal komme.

Jeg vil imidlertid i Forbindelse med disse Lovforslag gerne have Lov til at omtale en Institution, som er holdt udenfor Lovforslagernes Rammer, og om hvilken den højtærede Finansminister i en Skrivelse af 2. Marts betonedede, at han ikke havde Lovhjemmel til at komme den til Hjælp. Denne Institution er Dragerforeningen i København, og naar jeg omtaler den, tager jeg Sigte paa de fastlønnede Dragere. Denne Institution, som bestaar af 1 Formand, 3 Næstformænd, 69 Dragere paa Deling og 49 fastlønnede Dragere, blev oprettet i Oktober 1864, og i 1885 fik den en Koncession eller Kontrakt med Statsbanerne, hvorefter den maatte indgaa paa af sine Medlemmer at afgive 47 Mand til Statens Tjeneste som fastlønnede Dragere; disse 47 Mand skulde besørge al Ekspedition af Rejsegods; ligeledes var Foreningen pligtig at stille det fornødne Ekstramandskab, der krævedes. Disse Folk har en Arbejdstid af 10—10½ Time pr. Døgn foruden, hvad der kommer til ved Togforsinkelser, hvad der, som vi jo ved, er ganske overordentlig meget. De udfører Portørtjeneste, som Statsbanerne ellers skulde have deres fastansatte Portører til. Disse Dragere er Folk med mange Aars Anciennitet og med megen Erfaring, og de lønnes af Statsbanerne med ca. 125 Kr. pr. Maaned eller ca. 4 Kr. pr. Dag, og naar der stilles Ekstramandskab, lønnes disse af Statsbanerne med 5 Kr. pr. Dag eller, hvis det er maanedsvis, 125 Kr. pr. Maaned. Hertil kommer, at den Institution, jeg omtaler, har det fulde Ansvar for og skal erstatte enhver Skade og ethvert Tab, der maatte forvoldes af Dragerne. Denne Erstatning udredes ikke af Statsbanerne, men maa udredes af Dragerforeningen. Og hertil kommer yderligere, at naar Folk indenfor Dragerforeningen er syge, maa der fra Dragerforeningens Side uden nogen som helst Afkortning i Arbejdstiden stilles Erstatningsmandskab. Jeg vil ogsaa minde om, at Staten er fritaget for at bekoste Uniformer til disse Folk, men ganske vist yder den et Bidrag til Pensionsfonden o. s. v. De Lønninger, som disse Folk oppebærer fra Statens Side, er jo ingenlunde tilstrækkelige til, at de kan eksistere, men Staten har nu en Gang denne Overenskomst med Dragerforeningen, og denne maa selvfølgelig finde sig i at give disse Folk et klækkeligt Tilskud. Efter at jeg har nævnt den Betaling, der ydes disse Folk, som arbejder i Statens Tjeneste med fuldt Ansvar og i en meget

lang Arbejdstid, vil jeg til Sammenligning anføre, at Jernbanernes Ekstraarbejdere har en Timebetaling af 80 Øre, saaledes at de med en lignende Arbejdstid af 10 Timer om Dagen tjener 8 Kr. pr. Dag, hvorimod disse erfarne og kvalificerede Folk, som ogsaa maa udføre Portørtjeneste, kun lønnes med det halve, 4 Kr. pr. Dag. Ud over hvad jeg allerede har berørt, kommer hertil, at Dragerforeningen maa stille en halv Snes Mand daglig til Raadighed ved Togenes Ankomst ved Udlevering af Rejsegods uden ringeste Honorar fra Statsbanernes Side. Nu vil ærede Medlemmer muligvis mene, at Drikkepengene maa kunne spille en væsentlig Rolle her; men jeg vil oplyse det høje Ting om, at Drikkepenge saa godt som slet ikke kendes paa dette Omraade. Det højeste der kan være Tale om, er en halv Snes Øre pr. Mand daglig, og dette ringe Beløb spiller jo ikke nogen Rolle, naar der skal tales om deres Indtægt. Som jeg nævnede før, faar disse Folk altsaa ingenlunde det nødvendige til Udkommet igennem deres Lønning, men man er henvist til af Dragerforeningens Kasse at yde dem et maanedligt Bidrag af ca. 35 Kr. pr. Maaned. Derved bliver det muligt for disse Mennesker, som arbejder i Statens Tjeneste, at faa en saadan Lønning, at de — om end under de mest tarvelige Kaar — er i Stand til at leve, idet de paa den Maade faar ca. 160 Kr. pr. Maaned.

Nu kunde det jo tænkes, at den Koncession eller den Overenskomst, som bestaar mellem Statsbanerne og Dragerforeningen, kunde være saa lukrativ, at disse Beløb ingen Rolle spillede. Men dette er saa langt fra Tilfældet. Jeg maa have Lov til at nævne nogle enkelte Tal. De Indtægter, Dragerforeningens Delingsdragere har ved Statsbanearbejde ifølge denne Koncession, har været, efter at der først fra disse Indtægter er udredet ca. 400 Kr. pr. Mand pr. Aar, i Aaret 1915 1 336 Kr. 36 Øre, i 1916 1 497 Kr. 28 Øre og i 1917 1 655 Kr. 80 Øre. Deraf vil man kunne skønne, under hvilke frygtelige økonomiske Kaar denne Institutions Folk lever paa Basis af den Overenskomst, den har med Statsbanerne.

Jeg har ikke rejst dette Spørgsmaal her for paa nogen som helst Maade at angribe den højtærede Minister, men jeg har gjort det i Sagens Interesse for at belyse Sagen og gøre det paa rette Sted, nemlig her i denne Sal. Som jeg nævnede før, har denne Institution gentagne Gange henvendt sig til sine overordnede og den højtærede Finansminister, men den højtærede Finans-